

1 Highlights på Museer - Efterår 2025 – Arken - Marguerite Humeau – Torches indtil 19/10

I maj 2025 præsenterer ARKEN en ambitiøs udstilling med den franske kunstner Marguerite Humeau (f. 1986). Udstillingen inviterer ind i et sanseligt totalunivers, hvor Humeaus organiske, skulpturelle værker vækkes til live gennem lys og lyd. Som et gigantisk musikinstrument skaber værkerne i udstillingen forbindelser og resonans på tværs af tid og rum, og de vibrerer med rytmer fra forskellige verdener.

Gennem udvalgte serier af værker udfolder udstillingen sig som en opera med forskellige scener, der hver fortæller en imaginær historie. Hvad nu hvis elefanterne var blevet den dominerende art på Jorden? Hvad hvis den eneste måde at overleve på Jorden er oppe i dens atmosfære? Hvad hvis mennesket blev til kollektive væsener, der stræbte efter at leve i samklang med alle andre livsformer? I sin kunst undersøger Marguerite Humeau livets opståen, menneskets tidlige historie og mulige scenarier for, hvordan livet kan fortsætte i fremtiden. Værkerne i udstillingen spiller hver især på deres egne frekvenser, men skaber samtidig en fælles, mangfoldig fortælling om livets sammenhænge, modsætninger og potentialer her på Jorden.

Udstillingen præsenterer nye produktioner af Marguerite Humeau sammen med udvalgte nyere og ældre værker, og den markerer hendes første soloudstilling i Skandinavien. Den er tredje udstilling i ARKENs trilogi Nature Future. Udstillingen præsenteres i samarbejde med HAM Helsinki Art Museum, som efterfølgende vil vise udstillingen.

Om kunstneren

Marguerite Humeau (f. 1986, Cholet, France) bor og arbejder i London. Hun tog sin MA-grad fra the Royal College of Art, London i 2011. Hun har haft soloudstillinger på ICA Miami (2024), Lafayette Anticipations, Paris (2021); Kunstverein Hamburg (2019); Museion, Bolzano (2019); New Museum, New York (2018); Tate Britain, London (2017); Haus Konstruktiv, Zürich (2017); Schinkel Pavillon, Berlin (2017); Nottingham Contemporary (2016); og Palais de Tokyo, Paris (2016).

Udstillingen er støttet af
Det Obelske Familiefond
Aage og Johanne Louis-Hansens Fond
Beckett-Fonden
Augustinus Fonden
William Demant Fonden

Marguerite Humeau – *Torches*

Den franske kunstner Marguerite Humeau (f. 1986) skaber værker i krydsfeltet mellem kunst, videnskab, mytologi og spekulativ design. Med udstillingen *Torches* inviteres publikum ind i en sanselig opera i fem akter, hvor lyd, lys og skulptur væver sig ind i fabulerende fortællinger om livets begyndelser, dets overgangsritualer og fremtidens mulige livsformer. Her er mennesket ikke længere i centrum; i stedet træder dyr, insekter, svampe og mikroorganismer frem som aktører i et kollektivt univers.

Baggrund og livsdefinerende oplevelse

Humeau voksede op i den franske provinsby Beaupréau med en mor, der var maler, og en far, der var arkitekt. Hun blev tidligt præget af kunstneriske omgivelser og naturens rytmer. Efter studier i Paris og Eindhoven tog hun en master i *Design Interactions* ved Royal College of Art i London, hvor hun blev introduceret til spekulativ design som metode.

Som ung oplevede Humeau en alvorlig helbreds Krise – en nærdødsoplevelse, der gav hende en ny bevidsthed om tidens begrænsning og livets skrøbelighed. Denne erfaring blev et vendepunkt: Hun indså, at hendes praksis skulle handle om at skabe – ikke som dokumentation af verden, men som åbning af nye mulige verdener.

Fortidens figurer og fremtidens mutationer

I serien *Sange fra andre verdener* tager Humeau afsæt i palæolitiske Venusfigurer – små kvindeskulpturer skabt for mere end 26.000 år siden. *Venus of Hohle Fels*, *Black Spirit*, *Venus of Planina*, *Venus of Fragassi*, *Venus of Kostenki* og *Venus of Courbet* muteres hos Humeau til hybride væsener: gudinder, shamaner og dyrelignende kroppe. De bliver ikke blot arkæologiske objekter, men budbringere fra både en fjern fortid og en spekulativ fremtid.

Spørgsmålet bliver: Var Venusfigurerne oprindeligt redskaber til ekstase, forvandling eller spirituelle ritualer? Humeau omskriver dem som ikoner for mutation og overgang – billeder på, hvordan livets urformer kan forstås på ny i en tid, hvor mennesket selv skaber og ændrer liv.

Ensomhed og kontinuitet – *Skyla (The Inhabited Loneliness)*

Skulpturen *Skyla* (2024) er skabt af **støbt gummi, sediment, pigment, mundblæst glas, valnød, polyuretanskum, zinkpassiveret stål og rustfrit stål**.

Materialerne fortæller hver især en historie:

- Gummi og pigment skaber en hudlignende elasticitet – et billede på det syntetisk-levende.

- Sedimenter og valnød forankrer værket i jordens lag og skovens tid.
- Mundblæst glas tilføjer skrøbelige bobler, der peger på både celler og stjerner.
- Stål og polyuretanskum giver struktur og industriel kontrast.

Skyla tematiserer den dobbelte erfaring af ensomhed: at være indlejret i et vældigt netværk af liv, men samtidig føle isolation. Materialernes spændvidde mellem skrøbelighed og styrke, mellem natur og industri, gør skulpturen til et billede på menneskets placering i det antropocæne – forbundet og fremmedgjort på samme tid.

Symbiose og kollektivitet – *The Guardian of Ancient Yeast*

I værket *The Guardian of Ancient Yeast* (2023) arbejder Humeau med **bivoks, mikrokrystallinsk voks, pigment, mundblæst glas, valnød og 4.500 år gammel gær**. Her fremstår gær ikke som en simpel ingrediens, men som en aktør: en organisme, mennesket har levet med i tusinder af år gennem brød, vin og øl.

Gæren repræsenterer kultur og fællesskab – et mikroskopisk væsen, der bærer både fortidens og fremtidens livskraft. Ved at integrere oldgammel gær i værket skaber Humeau en form for levende arkiv: en symbiotisk forbindelse på tværs af tid, arter og kulturer.

The Guardian of Ancient Yeast indgår i en større gruppe værker, hvor også *The Holder of Wasp Venom*, *The Guardian of the Fungus Garden* og *The Brewer* indgår. Alle fortæller de historier om symbiose, afhængighed og alternative former for kollektiv intelligens.

Ritualer for død og transformation

I værket *Echo, A Matriarch Engineered to Die* møder vi en døende elefantmatriark, koblet til et kunstigt hjerte, hvis slag gradvist svækkes, indtil stilheden indtræffer. Echo er skabt ud fra scanninger af moderne elefanter og fragmenter af mammutter. Her er det ikke mennesket, men elefanten, der har udviklet sig til at være civilisationens bærer.

Matriarkens død bliver et kollektivt ritual, hvor familien

stemmer blander sig med hjerteslagets sidste rytme. Død er her ikke ophør, men begyndelse på nye forbindelser og livsformer.

Nomadiske væsener og luftens rådslagning

I *The Conference in the Air* svæver væsenerne Skera, Skentu, Skipe og Skuram Skaya som nomadiske figurer i luften. Deres eksistens peger på en fremtid, hvor jorden er ubeboelig, og liv må tilpasse sig i det vægtløse element. Disse væsener fungerer som en mytisk forsamling, hvor andre arter end mennesket forhandler om livets videre forløb.

Materialernes poesi

Humeaus materialevalg er aldrig tilfældigt. Hvert stof bærer på historier, symbolik og biologiske spor:

- **Glas** skaber svævende, lysende konstellationer, der peger både mod celler og stjerner.
- **Bronze** knytter hendes væsener til skulpturens klassiske tradition.
- **Støbt gummi** fremhæver hybriden mellem natur og teknologi.
- **Alabast og onyx** bærer tidens og ritualets tyngde.
- **Bivoks og harpiks** repræsenterer heling og symbiose.
- **Hvæpsegift** udtrykker livets dobbelte potentiale: helbredelse og destruktion.
- **Termitter og svampe** er levende arkitekter – forbilleder for kollektivitet og sameksistens.

Materialerne taler ikke blot om form, men om transformation, tid, liv og død. Hos Humeau bliver materien selv fortæller.

The Holder of Wasp Venom

(en storslået skulptur i bivoks, mikrokrystallinsk voks, pigmenter, 150-år gammel valnød, mundblæst glas og hvepsegift.)

Dette værk tager udgangspunkt i hvepsegift, et stof der i naturen både er våben og forsvarsmekanisme. Hvepsegift er dødelig i store doser, men har i medicinsk forskning også vist sig at have helbredende potentialer.

Humeau bruger giften som et materiale og motiv, hvor den indkapsles i glasampuller og præsenteres som et helligt stof. Ved at fremhæve giften som et æstetisk og konceptuelt centrum gør hun opmærksom på livets grundlæggende ambivalens: at alt, der kan skade, også kan hele, og at destruktion og skabelse er uløseligt forbundne.

Analyse:

Værket fungerer som en allegori på menneskets forhold til naturen: vi frygter dens gift, men vi er samtidig afhængige af dens ressourcer for at overleve. Hvepsegiften bliver et billede på naturens dobbelte kraft – både destruktiv og livgivende.

The Guardian of the Fungus Garden (– en kompleks, arkitektonisk struktur i terracotta, pigmenter, valnød, mundblæst glas, termite-svampekultur (*Termitomyces*) og bronze.)

Dette værk er inspireret af termitternes komplekse symbiose med svampe. Mange termitarter dyrker svampe i deres reder som en livsbetingende fødekilde, og uden denne symbiose ville hverken svampekolonien eller termitsamfundet kunne overleve.

Humeau skaber en skulptur, der fremstår som en vokter eller beskytter af dette svampeunivers. Materialerne og formen antyder en organisk, næsten arkitektonisk struktur, der minder om termitboer – både skjul, katedral og laboratorium på samme tid.

Analyse:

Her fremhæves symbiosen som et alternativ til menneskelig dominans: et samfund, hvor overlevelse bygger på sameksistens og kollektiv afhængighed. Værket er også en kommentar til, hvordan andre arter udvikler komplekse samarbejdsformer, som kan tjene som forbilleder for menneskelig sameksistens.

The Brewer

The Brewer (The Brewer (2023)) – et mindre, men tætpakket værk i mundblæst glas, valnød, rå honning, 4.500-år gammel gær, bryggergær, hvepsegift og *Termitomyces*-kultur.) tager udgangspunkt i gæring – en proces, der transformerer råstoffer til nye stoffer gennem mikroorganismers aktivitet. Gæring skaber alkohol, brød og andre livgivende produkter, men er samtidig en kemisk og biologisk metamorfose, hvor liv nedbrydes og genskabes.

Humeau omsætter denne proces til en skulpturel form, hvor væsener eller beholdere synes at være i konstant transformation. Her bliver gær og mikroorganismer ikke blot råmaterialer, men symbolske aktører, der skaber liv og kultur gennem deres cykliske arbejde.

Analyse:

The Brewer peger på det kreative potentiale i nedbrydning og forvandling – et billede på, at alt liv er baseret på transformationer, hvor noget må opløses for at skabe noget nyt.

De tre værker kan ses som en **triade**, der sammen fortæller en historie om livets ambivalens, symbiose og transformation:

- *The Holder of Wasp Venom* – **ambivalens** (liv/død, gift/medicin).
- *The Guardian of the Fungus Garden* – **symbiose** (sameksistens, afhængighed).
- *The Brewer* – **transformation** (gæring, nedbrydning og fornyelse).

Tilsammen fremhæver de, at liv ikke er lineært eller isoleret, men udfolder sig i komplekse kredsløb af modstand, samarbejde og forvandling. De kan læses som en poetisk model for Humeaus større univers: et sted, hvor mennesket må se sig selv som en deltager blandt mange i et fælles, uforudsigeligt økosystem.

Urbegyndelser og rytmer

I sidste store værk *stírs* breder lysende glasbobler sig i loftet som billeder på jordens oprindelige mikroorganismer og cyanobakterier, der skabte fotosyntesen for 3,5 milliarder år siden. Titlen, der betyder "sprede, strække", foreslår en fortælling uden begyndelse eller afslutning – kun rytmer, kredsløb og forgreninger.

Analyse af *stírs*

Form og materialitet

Skulpturen fremstår som en organisk, næsten vulkanlignende form, hvor en lys, bølgende struktur rejser sig fra en base med lagdelte farver – som en geologisk snitflade eller en sedimentær jordbund. Øverst ses klaser af mørke og gyldne, glasagtige former, der ligner både frugt, bobler eller mikroorganismer i vækst. Værket hviler på en udstrakt, flydende struktur i mørke nuancer, der breder sig ud over gulvet

som en skygge eller et udløb.

Materialerne – glas, pigmenter, voks og lagdelte stoffer – giver værket en dobbeltsidet kvalitet: på én gang fast og flydende, skrøbeligt og robust. Lyset, der brydes gennem de halvgennemsigtige dele, får det til at fremstå levende, næsten åndende.

Symbolik

Titlen *stírs* stammer fra det indoeuropæiske ord *stere-* ("sprede, strække") og henviser til livets begyndelse gennem spredning af mikroorganismer. Værkets lag minder om stromatolitter og cyanobakteriers aflejringer, der for 3,5 milliarder år siden muliggjorde fotosyntese – og dermed alt liv på jorden. Skulpturen fungerer derfor som et billede på urtidens livsformer, men også på en fortsat, nutidig og fremtidig rytme: liv, der konstant spreder sig, formerer sig og muterer. Det er ikke en begyndelse med et fast punkt, men en uendelig proces, hvor celler og organismer flyder ind i nye kredsløb.

Oplevelsen i rummet

Som afslutning på udstillingen *Torches* inviterer *stírs* publikum til at reflektere over livets oprindelse og rytme. Værkets lysende, bobleagtige former i loftet (som ledsager installationen) udvider oplevelsen, så man føler sig omsluttet af livets ur-substans. I billedet ses denne jordnære version, hvor organiske og geologiske lag bliver kropslige, næsten vulkaniske.

Fortolkning

- *stírs* kan læses som en metafor for **fælles oprindelse**: at alt liv udspringer af de samme mikroskopiske rytmer.
- Værket afviser en lineær fortælling om begyndelse og slutning og fremhæver i stedet livets cykliske natur.
- Det fungerer som en **totemisk figur**, en form for ur-ikon, der forbinder videnskab (mikroorganismer, geologi) med mytologi (livets urkilde, kosmisk rytme).

Samlet perspektiv

Hvor andre af Humeaus værker i *Torches* fokuserer på død (Echo), ensomhed (Skyla) eller symbiose (Yeast, Fungus Garden, Brewer), er *stírs* et billede på selve **livets urbegyndelse og rytme**. Det er en poetisk påmindelse om, at vi alle deler en fælles oprindelse i de mikroskopiske organismer, der engang satte fotosyntesen i gang – og at livets fortælling ikke er domineret af mennesker, men af rytmer, der har eksisteret milliarder af år før os og vil fortsætte efter os.

Konklusion – Spekulativ mytologi

Torches fungerer som en spekulativ opera, hvor fortidens ikoner, nutidens arter og fremtidens mutationer flettes ind i nye mytologier. Humeau udfordrer forestillingen om mennesket som verdens centrum og viser i stedet et univers, hvor alle livsformer er forbundet i cyklusser af død, sorg, forvandling og symbiose.

Hendes værker er både arkæologi og fremtidsspekulation, både ritual og biologi. De minder os om, at livets fortællinger ikke kun skrives af mennesker – men af materialer, mikroorganismer, dyr og usynlige kræfter, som vi deler verden med.

Lidt mere info:

Fra forhistorien til forestillede fremtidsverdener spænder Marguerite Humeau over enorme afstande i tid og rum i sin søgen efter menneskets eksistens mysterier. Hun puster liv i det tabte – hvad enten det er livsformer, der er uddøde, eller idéer, der er forsvundet fra vores mentale landskab. Ved at udfylde huller i viden med spekulation og forestillede scenarier er hendes mål at skabe nye mytologier for vores samtid.

‘Alle de verdener, jeg skaber, er baseret på virkelige fakta,’ forklarer Humeau. ‘De bygger på mysterier, som jeg forsøger at forstå. Jeg udtrækker virkelige ting og udvider dem derefter til “hvad nu hvis?”-scenarier. Det kommer af at prototypere verdener, som er usynlige, uddøde eller parallelle med vores. De kunne eksistere, men vi ved det egentlig ikke.’

Denne undersøgelsesproces bygger på omhyggelig research, og tidligere projekter har involveret samarbejde med eksperter som videnskabsfolk, historikere, antropologer, palæontologer, zoologer, opdagelsesrejsende, lingvister og ingeniører. Mere for nylig har Humeau vendt opmærksomheden mod kilder til viden, der tidligere er blevet betragtet som marginale: samlere, bærere af mundtlige traditioner og lokale mytologier – for at konstruere et mere inkluderende vidensbegreb. Hun betragter hver installation som et økosystem, hvor værkerne fungerer som aktive agenter, og iscenesætter fysiske møder, der giver beskueren en oplevelse, som både er ophøjet og foruroligende; en kombination, hun selv beskriver som ‘at være både henrykt og bange på samme tid.’

Humeau vender igen og igen tilbage til at undersøge grænsefeltet mellem liv og død. I installationen *Echoes* (2017/18, Tate Britain, London) skabte hun galleriet som en blanding af tempel og laboratorium for industriel fremstilling af en eliksir til evigt liv. Med to skulpturer baseret på egyptiske guder, et lydværk, der forsøgte at genskabe Kleopatras stemme, og vægge malet med giftig-gul slangegift, synes tidens dimensioner – fortid og nutid, liv og “efterliv” – at flyde sammen og bryde sammen.

Installationen *Oscillations* (2019, Museion, Bolzano, Italien) omfattede en gruppe skulpturer i bronze, alabast, marmor og sten, som tilsammen skabte et stort, sanseligt miljø, tænkt som et imaginært overgangsrum mellem menneskenes verden og åndernes verden. Som en forlængelse af kunstnerens tidligere installationer *Birth Canal* (2018, New Museum, New York) og *Ecstasies* (2019, Kunstverein Hamburg), tog serien udgangspunkt i forskning i Venus-figurer – stiliserede forhistoriske afbildninger af den kvindelige form, fundet over hele verden. En amerikansk antropolog havde fremsat en teori om en forbindelse mellem disse figurer og dyrehjerner, idet han foreslog, at tidlige europæere kunne have indtaget hjerner for at fremkalde tranceagtige tilstande. Det fik Humeau til at fremsætte hypotesen, at sådanne tilstande kunne være roden til kunst, religion og måske endda sprog. Senere har hun udforsket planternes magiske og medicinske egenskaber – en form for viden, som traditionelt var knyttet til “kloge koner”.

I Humeaus univers lever mennesket på en evolutionær tidslinje, der både rummer forestillingen om antropocæn og muligheden for vores endelige udryddelse. Installationen *High Tide* (2019, Marcel Duchamp-prisen, Centre Pompidou, Paris) bestod af en gruppe futuristiske havpattedyr – glatte og blege, som var de afbleget af havet – der så ud til at udføre en rituel dans. Ved at trække en forbindelse mellem klimaforandringer og dyreåndelighed stillede Humeau spørgsmålet: ‘Hvad nu, hvis ikke-menneskelige væsener sørger over deres døde og græder over andre arters udryddelse – hvad nu, hvis global opvarmning fremkalder fødslen af spirituelle følelser hos dem?’ Akkompagneret af et lydspor med de lyde, de kunne have frembragt – beslægtet med delfinens eller hvalens – fortalte narrativet om en apokalyptisk syndflod, der gav ophav til en “kultur” hos disse imaginære havdyr. Som en konsekvens af klimaforandringer, stigende have og giftig luft er oversvømmelser knyttet til udryddelse: ‘Måske er den store syndflod faktisk os. Som mennesker er vi syndfloden,’ har Humeau bemærket.

Humeau udforsker også disse idéer i sine detaljerede tegninger med pen og blæk, hvor former og ord kombineres som mentale kort, der materialiserer vidtstrakte idéer og teoretiske emner. Blandt titlerne findes *The Birth of Language, Art, Religion; The Return of Thought on Itself* og *The Origin of Humankind II*. Selvom hendes praksis afspejler vores kollektive angst for miljøet og fremtiden, er den alligevel præget af optimisme – idet hun med grænseløs fantasi og intellektuel nysgerrighed peger på alternative fremtider og udviklingsveje. ‘Jeg tror, kunsten blev født af en vilje til at blive evig, til at efterlade et varigt aftryk, til at overskride vores dødelige vilkår,’ har hun sagt.

<https://channel.louisiana.dk/video/marguerite-humeau-to-be-alive-is-a-great-responsibility>